

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Η Μαγδαληνή πέρασε τα χέρια της κάτω απ’ τις μισχάλες του Φλορεστάν, ή ‘Ιωάννα τόν έσηκωσε απ’ τὰ πόδια και τόν μετέφεραν όχι χωρίς δυσκολίες, στο σπίτι, όπου τόν απόθεσαν στο κρεβάτι πού είδαμε.

‘Ενώ ανάπνεαν ύστερ’ απ’ τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο, δυνατοὶ χτύποι ἀντήχησαν στὴν ἐξώπορτα.

‘Η ‘Ιωάννα ἔτρεξε σὸ παράθυρο.

— Εἶνε ὁ λοχαγὸς !... φώναξε ἐκπληκτικὴ καὶ γεμάτῃ χαρὰ.

— Ποιὸς λοχαγὸς; ρώτησε ἡ Μαγδαληνή.

— Αὐτὸς πὺ πλῆγωσε αὐτὸν ἐδῶ τὸν εὐπατριδῆ, ἀπάντησε ἡ ‘Ιωάννα κοκκινίζοντας.

— Τί θέλει;

— Τὸν πλῆγωμένο τὸν βέβαια, γιατί ἔχει μαζί του δύο βαστάζους κ’ ἕνα φορεῖο, εἶπε ἡ ‘Ιωάννα, κ’ ἔκανε νὰ κατεβῆ γιὰ ν’ ἀνοίξει τὸ λογογύ. ‘Αλλά ἡ Μαγδαληνή τὴν ἐμπόδισε.

— Πῶς ! εἶπε ἡ ‘Ιωάννα μὲ πείσμα, δὲν μ’ ἀφήνεις νὰ πάω ν’ ἀνοίξω !

— *Όχι.

— Τί ; θέλεις νὰ κρατήσεις στὸ σπίτι σου τὸ δυστυχημένο αὐτὸ τραυματία ;

— Ναι.

— Παράδοξῃ μοῦ φαίνεται ἀπόψε, ἀγαπημένῃ μου. ‘Ενδιαφέρεσαι γιὰ ἕνα ἐτοιμοθάνατο ἄγνωστο. ‘Αλλά ἔτσι τὸν καταδικάζεις σὲ ἄφροντο θάνατο. Δὲ συλλογίζεσαι ὅτι ἐδῶ μέσα θὰ τοῦ λείπουν ὅλα τὰ μέσα. Ποιὸς θὰ τὸν φροντίζει ; ‘Εγὼ ; ὄχι βέβαια, γιατί ἔχω τὸ σπίτι μου οὐτε καὶ σὺ βέβαια, γιατί εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ βρισκεσαι ὅλο τὸν καιρὸ στὸ μέγαρο τῆς Θούνης.

— ‘Αδιάφορο... θὰ φροντίσω ἐγὼ γι’ αὐτὸν... μείνε ἡσυχῆ... ‘Ο δὸν Ραφαὴλ χτυποῦσε ἐντωμεταξὺ χωρίς νὰ κοιράζεται, πρῶγμα πὺ ἐρέθιζε τὴν ‘Ιωάννα.

— Αἱ λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, ἔξερεις ὅτι αὐτοὶ σου οἱ τρόποι μὲ βάζουν σὲ πολλές σκέψεις. Γιὰ πῆς μου, ἀλήθεια, πρώτη φορὰ σήμερον βλέπεις αὐτὸ τὸν εὐπατριδῆ ;

— Σοῦ τ’ ὀρκίζομαι ναι, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνή.

— Τότε δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω πὰ τίποτε. Μέσα σ’ αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε κρυμμένος ἕνας θησαυρὸς καὶ σὺ μάζεις σ’ αὐτὸ ἕναν ξένο, πρῶγμα πὺ θὰ σ’ ἐμποδίσει στὶς ἀναζητήσεις σου, ἐνῶ ἐσὺ ἡ ἴδια μοῦ ἔλεγες πρὸ ὀλίγου ὅτι βιάζεσαι νὰ βρεῖς αὐτὰ τὰ χρήματα, γιατί κάθε μέρα ἀργοπορίας μπορεῖ νὰ ἔχει ὡς συνέπεια μεγάλα δυστηχήματα

— Καλὰ λοιπὸν, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνή, δείχνοντας τὸ ἀναισθητο σῶμα τοῦ ὑποκόμητος. Τὰ δυστηχήματα πὺ φοβόμουν, ἄρχισαν νὰ συμβαίνουν, καθώς βλέπεις. Τώρα ἡ ἀνακάλυψη τοῦ θησαυροῦ δὲ μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τίποτε καὶ παραιτοῦμαι πιά ἀπ’ αὐτῆ.

‘Η ‘Ιωάννα ἀνοίξε διάπλατα τὰ μάτια της.

— Πῶς ;... ἔκανε. Ποιά σχέση ὑπάρχει μεταξύ τοῦ θησαυροῦ κ’ αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου ;

— Στενὴ σχέση, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνή.

‘Η ξανθὴ μυλωνοῦ ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δύο της χέρια στὸ ἀδύνατο μυαλό της εἶχαν μαζεφτεῖ πρὸ μίας ὥρας πόσα μυστήρια, ὥστε κόντευε νὰ σαλέψει. Εὐτυχῶς πὺ ὁ ἔρωξ ἔφερε κάποιο σωτήριο ἀντιπερισπασμό.

‘Ο δὸν Ραφαὴλ ἔπαψε τέλος πάντων νὰ χτυπᾶ τὴν πόρτα κ’ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι δὲν ἔμνε κανένας ἐκεῖ, γεμάτος ὅμως κατάπληξη γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἀντιπάλου του.

‘Η ‘Ιωάννα πὺ τὸν ἐκοίταξε μὲ τὰ μάτια, ἄρχισε νὰ γελᾶ βλέποντας μὲ πόση μανία ἔψαχνε γύρω του γιὰ τὸ πτώμα.

‘Όταν ὁ λοχαγὸς κ’ οἱ ἀνθρωποὶ του ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ περιφρακτο, ἡ ‘Ιωάννα στέναξε καὶ πληθίασε τὸ κρεββάτι, ὅπου ἐκοίτοντο ὁ ὑποκόμης ἀκίνητος καὶ λευκὸς ὡς ἄγαλμα.

‘Η αἰμορραγία εἶχε σταματήσει, ἀλλά δὲν ἔδινε κανένα σημεῖο ζωῆς.

‘Απέναντί του, καὶ σχεδὸν ὠχρὴ ὅσο κ’ αὐτὸς, στεκόταν ὀρθὴ ἡ Μαγδαληνή, σκεπτικὴ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος.

— Θέλεις νὰ πάω νὰ φωνάξω κανένα γιατρό ; τῆ ρώτησε ἡ ‘Ιωάννα. Λίγο ἀκόμα νὰ χασομερήσουμε, ὁ προστατευόμενος σου θ’ ἀφήσει τὴν τελευταία τὸν πνοή.

‘Η κόρη τοῦ Λαντῶ ἀνασκήρτισε κ’ ἀνασηκώθηκε ἀπότομα σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

— Ναι, ἔχεις δίκιο ! εἶπε. *Ότι δῆπote κ’ ἂν πρόκειται νὰ συμβῆ, πρέπει νὰ βοηθήσουμε αὐτὸ τὸν νέο, πρέπει νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸν σώσουμε.

‘Εκείνο τὸ δὲ ὅποτε κ’ ἂν πρόκειται νὰ συμβῆ ἀνέβασε τὴν ἐκπληξῆ τῆς ‘Ιωάννας στὸ ζενίθ.

‘Η Μαγδαληνή, πιάνοντας τὴν ἀπὸ τὸ χέρι, ἐξακολουθῆσε μὲ

γρήγορη φωνή :

— Μ’ ἀγαπᾶς, ‘Ιωάννα ;

— Σὰν τὸν ἑαυτό μου.

— Τότε σὲ ἱκετεύω μὴ φανερώσεις σὲ κανέναν, ὅτι ὁ εὐπατριδῆς αὐτὸς βρισκεται ἐδῶ.

— Μείνε ἡσυχῆ.

— Μ’ ἀγαπᾶς ἀκόμη τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴ μοῦ κάνεις καμμιά ἐρώτησι, ὅσο παράδοξῃ κ’ ἂν σοῦ φανῆ ἡ διαγωγὴ μου.

— Ναι, βέβαια !

— Καλὰ. Τότε ἂν αὐτὸς ὁ ἱπότης δὲν πεθάνει ἀπὸ τὴν πληγὴ του, θὰ μὲ βοηθήσεις νὰ τὸν περιποιηθοῦμε μυστικᾶ.

— Μυστικᾶ ;

— Ναι, ὀφθαδῆ νὰ μὴν τὸ μάθῃ κ’ αὐτὸς ἀκόμη ὁ σύζυγός σου.

— Θεέ μου ! ἀπάντησε ἡ ‘Ιωάννα γεμάτῃ ταραχῆ. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

‘Η Μαγδαληνὴ ἀγκάλιασε τὴ φίλῃ της.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαπημένῃ μου, εἶπε. Τώρα πῆγαινε, τρέξε νὰ φέρῃς ἕνα γιατρό καὶ ὁ θεὸς βοηθός !

‘Η μυλωνοῦ ἔφυγε σὰ βέλος· βιάζονταν ν’ ἀναπνεύσῃ καθαρὸ ἀέρα, ἀέρα πὺ νὰ μὴν τὸν ἐβάραιναν τόσο μεγάλα μυστικᾶ.

*Όταν ἔμνε μόνῃ μὲ τὸν τραυματία ἡ Μαγδαληνή, ἔγειρε μὲ ἀγωνία ἀπὸ πάνω του.

— Τί ὁμοίωτης πρωτοφανῆς ! ψιθύρισε ἐξετάζοντας κάθε γραμμὴ τῆς λεπτοκαμωμένης μορφῆς του.

Καὶ παραμόνευε ἀκούοντας τὴν ἀδύνατῃ ἀναπνοῆ του καὶ τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς του.

— Θὰ ζῆσαι ἀραγε; ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό της.

‘Η ‘Εκεῖνη ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ ὁ ὑποκόμης, σὰ ν’ ἀπαντοῦσε στὴν ἐρώτησή της ἄρχισε ν’ ἀναταράζεται ἑλαφρά, τὰ χεῖλι του ἐσάλεψαν καὶ οἱ βλεφαρίδες του μισανοῖξαν.

— Θὰ ζῆσαι !.. Θὰ ζῆσαι ! ψιθύρισε ἡ Μαγδαληνή. Τὸ ὄλο πὺ ἐπρόκειτο νὰ παίξει στὴ γῆ θὰ τὸν παίξει. Θὰ ζῆσαι γιὰ νὰ γίνῃ δήμιος ἡ θύμα... Θὰ ζῆσαι !.. ποιὸς μπορεῖ νὰ παλέψει μὲ τὸ περπομένο.

*Ένας παράδοξος τρόπος κατέλαβε τὴ νέα καὶ μὰ φρίκη συντάραξε ὅλο της τὸ κορμί.

*Ο Φλορεστάν ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ τὰ χεῖλι του ἐψιθύριζαν αὐτῆς τὶς λέξεις :

— Λαντῶ... Λαντῶ Κορφερό...

Μιὰ θανάσιμῃ γλωσσά ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπο τῆς Μαγδαληνῆς.

— Τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου ! εἶπε. *Αχ, Θεέ μου, τὰ ἔξερει ὅλα.

Καὶ, τρέμοντας, γεμμένη πάνω ἀπὸ τὸν τραυματία, ἀφογκραζόνταν.

*Αλλά ὁ ὑποκόμης δὲ μίλησε πιά.

*Ένας ἀφρός μὲ αἶμα βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλι του, ξανάκλεισε τὰ μάτια κ’ ἔμνε καὶ πάλι ἀκίνητος.

*Η Μαγδαληνὴ περίμενε ἀδίκως ν’ ἀκούσει ἀκόμη μὰ λέξη ἡ μὰ φράση.

*Αξάφωτα ἀναπῆδωσε φωνάζοντας :

— Τὸ γράμμα ! Πρέπει νάχῃ τὸ γράμμα !

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ στήθος τοῦ Φλορεστάν καὶ προσπάθησε ν’ ἀνοίξῃ τὸ σάκο του.

Στὴν ἐπαφῆ αὐτῆ ὁ Φλορεστάν ἐγόγγυξε ὑπόκοφα. Φαίνεται πὺς ἡ Μαγδαληνή, εἶχε ἀγγίξει τὴν πληγὴ του. *Ο γογγυσμός αὐτὸς τὴν κατατρόμαξε. Λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω. Καθὼς ὅμως ἔκανε πίσω τὸ βλέμμα της ἔπεσε στὴν τσέπη τοῦ ὑποκόμητος, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔξετε ἡ ἄκρη ἐνὸς φακέλλου.

Χωρὶς νὰ ἔξερῃ τί κάνει, ἡ Μαγδαληνὴ ὄρμησε καὶ πήρε τὸ φακέλλο.

*Ο πλῆγωμένος δὲν ἐσάλεψε διόλου.

Μὲ μεγάλη ἰσχυρίνησι ἡ Μαγδαληνὴ διάβασε τὸ πανόγραμμα τοῦ φακέλλου πὺ ἔγραφε :

«Κύριον Λαντῶ Κορφερό, Ξενοδοχεῖον ὁ «Μπρουντίνος Τέντζερς», Τουρραίνην».

*Αναποφάσιση, ἀλλάζοντας διαδοχικᾶ χρώματα, ἡ Μαγδαληνὴ ταλάντευσε τὸ γράμμα στὰ χέρια της ἐξετάζοντας τὶς σφραγίδες του. — Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε κλοπῆ ! ψιθύρισε. *Η ἐπιστολὴ αὐτῆ ἀπευθύνεται στὸν πατέρα μου καὶ ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου πέθανε, τὸν ἀντιπροσωπεύω ἐγὼ.

*Εξαιρετῆ ἡ σοβαρότης ζωγραφιστικῆ στὸ ἔξυπνο πρόσωπο τῆς νέας.

— *Ο πατέρας μου ! ἐπρόσθεσε, ἀλλά ὁ πατέρας μου θὰ ἐξαφάνιζε χωρίς διαταγὸ αὐτὸ τὸ ἔγγραφο καὶ θὰ ξανάστελνε τὸν εὐπατριδῆ αὐτὸν ἐκεῖ ἀπ’ ὅπου ἦρθε. Τί μ’ ἐμποδίζει κ’ ἐμένα νὰ τὸ κάνω αὐτό ;

*Εδίστασε μὰ στιγμῆ, ἀλλά ἔπειτα ἔβαλε τὸ γράμμα μὲς στὸ στήθος της

— Στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ! ψιθύρισε οἰχνοῦντας ἕνα φλιβερό βλέμμα στὸν ὑποκόμητα *Ας ζῆσῃ ! Ἐγὼ θὰ ἔχω τὸ νοῦ μου σ’ αὐτόν

(‘Ακολουθεῖ)

